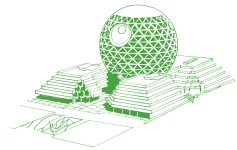

ผู้มองการณ์ไกล

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ การดำเนินการสร้างวัดได้เสร็จสิ้นไปแล้ว เป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือมีศาลาสำหรับปฏิบัติธรรมและมีกุฏิให้อยู่กันได้แล้ว ราวเดือนเมษายน หลวงพ่อและคุณยายจึงย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งขณะนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คุณยายท่านมองการณ์ไกลตั้งกฎระเบียบภายในวัดด้วยตนเองทั้งหมด โดยนำประสบการณ์ในสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำมาใช้ ท่านให้เหตุผลว่า “พระยายังหนุ่ม ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร”

กฎระเบียบที่สำคัญก็คือ

๑. ให้มีการปิดประตูวัด เวลา ๖ โมงเย็น และเปิด ๖ โมงเช้าทุกวัน
๒. ห้ามพระทุกรูปปรับแขกในกุฏิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ห้ามผู้หญิงขึ้นกุฏิพระอย่างเด็ดขาด

นอกจากนี้ท่านยังเห็นว่า พระที่วัดพระธรรมกายมีเป็นจำนวนมาก อาหารที่บิณฑบาตมาได้จะไม่พอฉัน และยังต้องมีอาหารอย่างพอเพียงไว้เลี้ยงญาติโยมที่มาช่วยงานวัดอีกด้วย ท่านจึงปรารภกับหลวงพ่อกับให้ตั้งโรงครัวขึ้นภายในวัดเหมือนกับสมัยของหลวงปู่วัดปากน้ำ

คุณยายเป็นคนกล้าตัดสินใจ ท่านไม่เคยหวั่นวิตกว่าใครจะวิพากษ์วิจารณ์อย่างไร หากเห็นว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ผิดต่อวินัย ไม่ผิดต่อศีลธรรม อีกทั้งไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อสังคม เพราะโลกนี้มีธรรมประจำโลกอยู่ ชื่อว่าโลกธรรม ๘ เป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือมีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ มีสรรเสริญก็มีนินทา มีสุขก็มีทุกข์คละเคล้ากันไป แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นเอกในโลกก็ยังถูกนินทา ส่วนโจรผู้เลวทรามต่ำช้าก็ยังมีคนสรรเสริญ เพราะฉะนั้นการที่คุณยายคิดจะทำอะไร เมื่อเห็นว่าเหมาะสมถูกต้องแล้วคุณยายก็กล้าตัดสินใจทันที ท่านเคยกล่าวว่า

“ตลอดชีวิต ยายมีวิธีตัดสินใจง่าย ๆ ของยาย คือ ยายไม่เอาใจใครเลย ยายตามใจอยู่ท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า เพราะท่านแยกได้ชัดเจนแล้วว่า อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป อะไรควร อะไรไม่ควร เพราะฉะนั้นยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านว่าเอาไว้ แล้วใครเขาจะด่า ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉย ๆ ยายเอาใจคนเดียว คือพระพุทธเจ้า”

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อทัตตະเคยถามคุณยายว่า “แล้วเขาไม่โกรธเอาหรือยาย?”

คุณยายตอบว่า “โกรธ ทำไมจะไม่โกรธ”

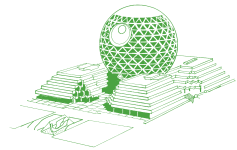

“แล้วยายทำอะไรเวลาเขาโกรธ?”

“ยายก็เข้ากลางของกลางไปเรื่อย ๆ เอาธรรมกายของเราไปกราบพระพุทธเจ้าอยู่ข้างโน้น ไปอยู่กับธรรมกายพระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพาน”

นี่คือคุณลักษณะของคุณยาย ท่านไม่หวั่นไหวไปตามกระแสของการกระทบกระทั่งเหล่านั้น ใจของท่านจึงหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถนำหมู่คณะให้สามารถสร้างงานที่สำคัญยิ่ง นั่นคือการเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย หากแต่ความนิ่งเฉย ไม่สู้ ไม่หนี ทำความดีเรื่อยไป และความเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์ ปราศจากดีต่อคนทั้งโลก ทำให้สามารถฝ่าฟันทำลายอุปสรรคเหล่านั้นให้มลายหายสูญไปได้

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังลุยงานสร้างโบสถ์กันอย่างขะมักเขม้น คุณยายก็ปฏิบัติตนเสมือนเป็นแม่บ้าน คอยดูแลการหุงหาอาหารเลี้ยงพระด้วยตนเอง หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านจะนั่งสมาธิจนถึงเกือบ ๑๑ โมง แล้วพักรับประทานอาหารกลางวัน จากนั้นท่านจะถือถังใบหนึ่งกับจอบคู่มือ แล้วก็ถือไม้ไผ่ซึ่งใช้ประจำอีกเล่มหนึ่ง ชวนเด็กวัดไปช่วยกันปลูกต้นไม้ ท่านปลูกทุกอย่างที่ปลูกได้ เช่น ต้นประดู่ หรือต้นมะค่า แต่ที่ปลูกมากที่สุดคือ ต้นกล้วยน้ำว้า

บางครั้งต้องมีการปรับดิน เมื่อปลูกต้นไม้แล้ว เขาไทยของท่านทั้ง ท่านก็ปลูกต่อ ไม่ปรึปากบ่น ปลูกด้วยความเพลิดเพลิน แม้อายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว แต่ท่านทำไหว ทำด้วยความเข้มแข็งและอดทน จนหนุ่มๆ ต้องอายเพราะหมดแรงก่อน

คุณยายปลูกต้นไม้จนกระทั่ง ๔ - ๕ โมงเย็นจึงจะเลิก ท่านตรงเวลา เมื่อเลิกแล้วท่านจะเอากระดิกน้ำร้อนไปส่งไว้ที่กุฏิของหลวงพ่อธัมมชโย เป็นกระดิกน้ำตราอุฐ มีฝากระบอก ที่ท่านเอาติดมาด้วยจากบ้านธรรมประสิทธิ์ ใครจะหาให้ใหม่ท่านก็ไม่สนใจ กระดิกใบนี้ดูมีค่าสำหรับท่านอย่างยิ่ง

พอส่งเสร็จเรียบร้อย ก็ไปอาบน้ำเตรียมตัวนั่งสมาธิ ท่านจะเริ่มนั่งตั้งแต่ ๒ ทุ่ม ประมาณ ๓ หรือ ๔ ทุ่ม ก็พักผ่อนและตื่นขึ้นมาอีกครั้งประมาณตี ๓ กว่า เพื่อนั่งสมาธิ ตามทรัพย์สมบัติ และตามบริวารสมบัติ คือนักสร้างบารมีทั้งหลายให้มาช่วยกันสร้างวัด อันเป็นสิ่งที่ท่านปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง

